

Ա.

Անուշ երազներ ձեռքերէս բռնած զիս կը տա-
նին յաճախ փողոցն ուր Անիկա կը բնակի:

Բայց չեմ ճանչնար իր տունը, եւ յուզումով
կը՛ն յիմ՝ տանդ ճակատներուն, փնտսելով նշան
մը որ իրենը յայտնէ ինծի:

Ձեմ ալ զիսեր թէ ինքը հո՞ն է հիմայ, եւ
դողդաջօղ հողիս նայուածքովը պատուհաննե-
րու շրջնաակներուն մէջ իր սիրելի դէմքը կը փըն-
տռեմ:

Բ.

Գիտեմ հիմա իր տունը, եւ գիտեմ թէ հոն
չէ՛ ինքը:

Բայց նորէն անուշ երազներ ձեռուրներէս բըռ-
նած կ'առաջնորդեն զիս հոն:

Ա՛խ, բարեկամ սրտակից մըն է այդ տունը,
որուն դրանն առջեւի լապտերին լոյսին մէջ կե-
ցած, գիշերուան մութին մէջտեղ մտերմութեան
ամբողջ ժամեր կ'անցընեմ:

Գրեթէ նոյնն ենք քեզի հետ, ո՛վ տուն. բայց
չեմ գիտեր թէ որերնիս աւելի երջանիկ է, դո՞ւն
որ զրկած ես զինք եւ իր շունչէն ու հողիէն մաս
մը կը պահես, թէ ե՛ս՝ որ միմիայն իր սէրովն
եմ լեցուն:

Գ.

Տեսայ զինք տունէն դուրս տեղ մը: Յարա-
ճուն զեղեցկութեան այս տաճարը զոր երկու ա-

միսէ ի վեր այդ աստուածին համար կը զարդա-
րէի, զգացի որ կը ցնցուէր յանկարծ այդ տեա-
քին մէջ:

Հաւտալ չուղեցի, զինքն այդպէս չտեսած ըլ-
լալ ուղեցի, մտքիս առջեւ բերելու աշխատելով
միշտ հին օրերու իր պաշտելի գեղեցկութիւնը:
Բայց այդ ըմբոստացումի մէկ քանի օրերէն ետք,
արգահատանքի արցունքը, անձրեւին պէս որ ճա-
թած պատերուն վրայ ներգործելով կը քայքայէ
զանոնք, եկաւ ինկաւ անոր վրայ, եւ փլցուց տա-
ճարը որուն սիւները Յոյսեր էին, որուն գմբէ-
թը Գորովով էր հիւսուած եւ խորանը ամբողջ
Սէրով լուսավառուած էր:

Ի՞նչ փոյթ. ամառ գիշերները նորէն պիտի եր-
թամ յաճախ, դրանը դէմի լապտերին լոյսին հե-
ռու՝ մութին մէջ ծածկուած՝ գիտելու տունն ուր
բնակեցաւ եւ կամ կը բնակի Ան: Հոն, պիտի աշ-
խատիմ յիշել այն մոռցուած երգը զոր ատեն մը
միշտ կ'երգէի: Պիտի երթամ կիթառիս աւրուած
թելերուն վրայ նուազելու այն հին, հի՛ն եղանա-
կը զոր ատեն մը, ամէն գիշեր, այդտեղ լապտե-
րին լոյսին տակ կը զարնէի...:

Ձէ՛, Սէրը չպիտի դառնայ, գիտեմ, բայց գի-
շերուան մութին մէջ ինծի շատ անուշ պիտի ըլ-
լայ խառնել հին սիրոյս յուշըք յիշատակի այն
մասնակիներուն որ այդ տունին շուրջը կը ծփան:

ՍՈՒՐԷՆ ՏԻՐԱՆԵԱՆ